Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămășiță

On Mai 02, 2012

Menține-ți constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendințe de a încălca limitele impuse de filtrul emoțional și moral al celorlalți oameni.

Personajul principal din filmul *„ Lionheart (1990) "*, Lyon Gaultier, dezertează din Legiunea Străină și ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găsește pe fratele său între viață și moarte, iar pe soția acestuia fără banii necesari pentru a-și vindeca soțul și pentru a-și îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale, la îndemnul și sub îndrumarea lui Joshua, cu care leagă o prietenie strânsă.

Iar Joshua era subordonatul Cynthiei - „the professional gambler" - care ținea lucrurile sub control. Sau cel puțin asta își dorea ea. Era una din acele făpturi cu sânge rece pe care ai fi bucuros s-o ai aproape numai când vine vorba de bani. Extrem de atrăgătoare, cu șarmul și fascinația unei prințese, dar înșelătoare ca un șarpe. Nefiind capabilă de sentimente sincere, de dorințe familiale, era doar purtătoarea eredității ei dominante, defectuoase, nicidecum nobile. Nu iubea pe nimeni în afară de ea.

Pe o astfel de ființă, atrasă ca un magnet numai de faimă, sedusă numai de sclipirea banului, de spectaculozitatea vieții de lux, ea care ar trece peste orice și oricine pentru a-și găsi împlinirea dorințelor ei schimbătoare, nu o poți invita la o cină romantică fără risc, fără ca, dintr-un motiv sau altul, din senin, ceva să nu-i convină și să izbucnească în crize de furie, și să te trezești brusc pus pe „disable".

Leadership: Provocarea de a accentua importanța faptelor pe care ți le reproșezi de la viață, impune trecerea lor în prim planul unei detașări de percepțiile prilejuite de niște centre de interes dominante?

La un moment dat Lyon îi face o vizită lui Cynthia. Era singură, întinsă în pat, provocatoare, îmbrăcată în cea mai sumară lenjerie, liniștită, visătoare, ca și cum s-ar fi scufundat într-o lume perfectă. La vederea lui Lyon întreaga ei ființă fu cuprinsă de înflăcărare, părea însuflețită de gândul că, în sfârșit, un bărbat viguros ca el, o partidă atât de bună, îi va putea îmblânzi poftele.

- O voi face, îi spune Lyon. Voi lupta în continuare pentru tine. Dar trebuie să deschid un cont. Nu mă întreba de ce. Asta e condiția mea. Şi trebuie să plec de aici. Nu pot locui într-un hotel de lux. Trebuie să trăiesc ca un luptător. Locul acesta este prea confortabil pentru mine.

Şi dintr-o dată chipul femeii, care mai înainte era atât de dulce și suav, se modifică vizibil. Inima ei de temnicier își amplifică bătăile ca în ritmul ceasului de cuc. Lumea ei atât de fascinantă părea că s-a dărâmat, transformându-se în iad. Cine se crede? Cum îndrăznește nenorocitul să-mi spună că pleacă, fără să-mi dea ce doresc, fără să-mi satisfacă poftele? Rănită în orgoliul propriu, femeia bogată, și atât de influentă, n-ar fi fost în stare să găsească niciodată amabilitate, vreun semn de înțelegere. Își activase înflăcărarea, profunzimea, considerația, tactul, iar acum le pierduse, sau mai degrabă le abandonase.

Modificarea atitudinii care te definește este condiția determinării unui procent mare de îndoială atribuită unui caracter durabil, ce depinde de probabilitățile de realizare a evenimentelor aleatoare.

Înarmată cu toată concentrarea posibilă, mătură cu privirea omul de lângă ea, netrebnicul, ticălosul, nenorocitul, căci acum Lyon nu mai era „dorința" ei cea mai mare, ci doar un trișor, un condamnat, un păcătos. Şi ca urmare ea încearcă să vadă lucrurile așa cum sunt, cu cel mai desăvârșit sânge rece, adică fără să le mai atribuie o conotație preponderent pozitivă. Unele șocuri provoacă, vizibil sau nu, răsturnări iremediabile. Furia ei rece, respingătoare, care ar îngheța pe oricine, își arată colții:

- Ești sigur că pleci fiindcă n-ai găsit o altă femeie...altceva mai confortabil pe stradă? Nu răspunde ! Asta e treaba mea ! A mea ! (apoi izbește paharul în televizor.) M-am săturat de tine ! Afară ! „Get the fuck out ! " De azi înainte relația noastră va fi doar profesională, așa cum ar fi trebuit să fie de la început !

Leadership: Care este natura personalității tale în contextul unei avuții care te ține captiv mental sau afectiv în jurul unei imagini folosită ca legătură între ceea ce poți oferi și ceea ce ți se cere?

Fără îndoială Cynthia ar fi putut avea o înrâurire pozitivă asupra lui Lyon, fiindcă era o femeie frumoasă. Dar caracterul ei „defect", incapacitatea ei de a empatiza, de a simți, de a fi receptivă la potențialul lui, la emoțiile sale, la adevăratul său caracter – i-a atras doar disprețul. În final ea și-a pierdut și banii, și pe Lyon.

Un lider ca Cynthia, care privește întotdeauna lucrurile pe dos, care este orbit de orice simțământ, încătușat de pofta banului, trebuie lăsat să se consume o vreme, să-și petreacă timpul în singurătate. Trebuie lăsat să reflecteze, ca un înțelept, mai bine la esența caracterului său. Să-și trateze, asa cum un doctor tratează boala, dependența sa de a fi mereu în centrul atenției; să înțeleagă mai bine putința de a fi altcineva - până ce flacăra amenințătoare a gândurilor, sentimentelor și convingerilor sale reprobabile se va stinge.

Numai prin îndiguirea acelor reacții negative, impulsive, instabile, care nu fac loc nici unei forme de sporire a influenței pozitive, vei putea să domini mai mult timp spiritul oamenilor, menținând vie intenția acestora de a se raporta la tine și de a-ți accepta imperfecțiunile.

Leadership: Îți folosești bagajul de trăsături înnăscute sau dobândite, astfel încât să anulezi efectele negative pe care le poți suporta conștient prin angajamentul față de o calitate care nu te onorează?

Filozoful Arthur Schopenhauer spunea: „ *Un caracter bun, măsurat și blând poate să fie mulțumit în împrejurări strâmtorate; pe când cel pizmuitor și răutăcios nu va fi mulțumit nici în mijlocul tuturor avuțiilor. "*

Care va fi natura personalității viitoare a unui lider este desigur foarte dificil de spus, căci depinde de dimensiunea imaginii sale, de înțelegerea menirii sale, de felul în care judecă oamenii, de felul cum se raportează la noile realități, de felul în care își educă propriul sine, de felul în care își gestionează propriile reacții.

Nu pot spune mare lucru despre evoluția unui lider, despre transformarea caracterului său, mai ales fără să-l observ. Dar aș pronostica, de pildă, că nicio judecată, nicio influență, niciun mod de a îmbina elementele de leadership care îi pot spori acestuia șansa de a atinge măreția, nu-i va putea desăvârși capacitatea de a stabili relații și legături autentice cu ceilalți oameni.

Așa cum un sculptor își modelează opera și o toarnă în bronz, tu trebuie să-ți modelezi caracterul pentru a obține rezultate maxime în sfera relațiilor și colaborării. Nu vei putea să

comunici profund cu oamenii și să te integrezi în lumea lor dacă Eul tău nu găsește un ecou suficient de puternic în inimile celorlalți.

Calitatea cea mai de jos, care nu te onorează, se perpetuează între confruntarea cu evenimentele de tip determinist și apariția efectului de "dinți de fierăstrău" (cu cât îți folosești mai mult autoritatea, cu atât ai mai multe șanse să îți tocești iscusința de a-ți stăpâni impulsurile și reacțiile).

Această calitate poate fi însăși INFLUENŢA !

Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămășiță vizează propria ta personalitate și modul în care privești lumea după ce ai fost renegat de ceilalți oameni, după ce ai fost trimis la pământ din cauza propriilor erori de simțire și judecată. Doar cu o rămășiță te poți alege dintr-o lume în care ceilalți oameni îți dau, sau nu, acceptul de a fi în fruntea lor - o rămășiță de sine, într-o lume însingurată de propriul tău Eu.

Menține-ți constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendințe de a încălca limitele impuse de filtrul emoțional și moral al celorlalți oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/fantasma-unei-lumi-din-care-a-ta-e-doar-o-ramasita.html